

Forslagene sattes til forhandling.

Kl. 10.45

Forhandling

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg kan meddele, at regeringen ikke kan støtte beslutningsforslagene, men jeg vil også sige, at der ikke skal herske tvivl om, at regeringen mener, at de danske forbehold strider imod de danske interesser. Det er jo vores opfattelse, at Danmark skal deltage fuldt ud i fremtidens europæiske samarbejde, så derom er vi enige med forslagsstillerne.

Dagens udvidede Europa ser helt anderledes ud, end det gjorde for 10 år siden, da forbeholdene blev vedtaget. Det er en helt anden europæisk dagsorden, vi står over for i dag. Det er efter beslutningen ved topmødet den 13. december et Europa uden skillelinjer, et Europa, der er solidt forankret i det europæiske samarbejde, i Den Europæiske Union. Det er et Europa, hvor de fleste ønsker mere – ikke mindre – samarbejde inden for EU.

Det er de samme konklusioner, forslagsstillerne drager af den nye situation. Det fremgår af bemærkningerne til forslagene, og jeg er meget enig i disse bemærkninger, for det er netop på de områder, hvor Danmark har forbehold, at samarbejdet i EU i disse år tager en hastig udvikling.

Så regeringen er altså af den opfattelse, at forbeholdene, herunder forsvarsforbeholdet, strider imod de danske interesser. Det er selvfølgelig absurd, at når EU nu efter aftale omkring ESDP og NATO, også af 13. december, overtager nogle opgaver, som NATO havde før, så skal danskerne trække sig ud, på trods af at vi har haft succes med vores tilstedeværelse internationalt.

Men når vi taler om afstemningerne, så skal tingene jo komme i deres rette orden. Arbejdet med den nye EU-traktat går hurtigere, end man kunne have forventet for et år siden, da det blev sat i gang, og det ser ud til, at man meget hurtigt kommer frem til en regeringskonference om en ny traktat. Så skal der tages stilling til, hvordan forbeholdene passes ind i, hvordan forbeholdene fungerer i forhold til den nye traktat, f.eks. på retsområdet, hvor der kan komme væsentlige ændringer i spillereglerne.

Men så er det altså også vigtigt, at vi ved, hvordan det forholder sig med de danske inte-

resser, forbeholdene, i forhold til den nye traktat. Derved vil vi få et bedre indblik i, hvilke vanskeligheder forbeholdene påfører os danskere. Det er jo ikke Europa, der har problemer med forbeholdene, det er os danskere, der har problemer med forbeholdene.

Derfor skal vælgerne have mulighed for at få kendskab til traktaten først, så de kan se, hvordan forbeholdene vil være i relation til den nye traktat. Den rigtige rækkefølge er derfor nu at se den nye traktat, inden vi tager stilling til forbeholdene i den nye sammenhæng. Derfor er en afstemning om de danske forbehold, herunder forsvarsforbeholdet, ikke aktuelt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg anerkender selvfølgelig fuldt ud, at udenrigsministeren ikke kan støtte selve intentionen med beslutningsforslagene, men må jo også konstatere, at ministeren var fuldstændig enig i argumenterne.

Det, jeg imidlertid er meget usikker på, er det, ministeren kalder den rigtige rækkefølge. Der skal foregå en regeringskonference, man skal udarbejde forslag til en ny traktat for det stærkt udvidede fællesskab.

Hvordan vil regeringen påvirke de forhandlinger, der skal foregå mellem regeringerne for at udarbejde den ny traktat, når man ikke aner, om Danmark har sine forbehold eller ej? Hvordan vil man påvirke den nye traktat? Vil man blot læne sig tilbage i stolen, lægge armene over kors og regne med, at de andre 23-24 medlemslande forhandler på plads, fordi vi jo ikke kan røre os, fordi vi har disse forbehold?

Mit spørgsmål er: Hvordan vil regeringen påvirke de forhandlinger, der skal føre frem til en ny traktat?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg vil også takke ministeren for besvarelse og talen her i forbindelse med de to beslutningsforslag.

Jeg vil godt høre, når ministeren er så optaget af, at tingene kommer i den rigtige rækkefølge, om ikke ministeren vil redegøre for sit syn på den principielle forskel, der er mellem de to beslutningsforslag. Det ene beslutningsforslag foreslår nemlig, at vi tager en afstemning om de tre forbehold ganske vist på samme dag, men hver for sig, mens Kristeligt Folkepartis forslag tager udgangspunkt i, at vi netop tager tingene i